

малки котенца, малый Димитръ ся примили на господина си да му подарятъ едно котенце, да го отгледа, па послѣ да го продаде. Пристанѣхъ на просбѣ-тъ му, и отъ тогава ся той зе да храни коте-то, докль то отрастнѣ голѣма котка. Слѣдъ малко время тръговецъ-тъ поиска да испрати голѣмъ корабъ съ стокѣ, да ся продаде на друго мѣсто. Като отходяше да види, да ли е готовъ вече корабъ-тъ, срѣщнѣ дѣте-то съ коткѣ-тъ въ рѣцѣ-тъ му. Димитре, рече му, нѣмашъ ли да испратишь и ты нѣчто, та да сторишь тръговинѣ? А! господине, отговори дѣте-то, вы знаете, че сѣмь сиромашъ, и нѣмамъ ничто друго, освѣнь тѣмъ коткѣ. Па ты испрати коткѣ-тъ си, рече му тръговецъ-тъ. Тогава Димитръ ся затече съ тръговеца въ кораба, и остави коткѣ-тъ тамъ. Корабъ-тъ отплы.

Корабъ-тъ бѣ опредѣленъ да иде въ Индиѣ, и слѣдъ нѣколко мѣсяци пристанѣ на едно мѣсто, което още не бѣ извѣстно. Корабоначалникъ-тъ испита и узнаѣ, че това мѣсто ся управлява отъ царь. Царь-тъ, като чю, че сѣ дошли чюжеземци, повыка гы да обѣдватъ заедно съ него. Ако и да бяхъ ястѣя весма много, гостѣ-ти обаче не могохъ ни да гы накусятъ; зачтото горница-та бѣ пълна съ хыляды мышкы, които пълкове пълкове скачяхъ на трапезѣ-тъ, и даже имахъ смѣлость да грабятъ хлѣбъ отъ рѣцѣ-тъ имъ. Способъ не ся находяше да ся махнѣтъ, ако и да бѣ обѣщаль царь-тъ много злато